

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. marcija 1887.

Leto XVII.

Popotnik.

Ob vélikej cesti popotnik sedi
Na kámenu belem — okó mu solzí,
Ko gleda v dolino, oj! krasno, lepó,
Kder nekđaj sré je presrečno bíló.

Ozíra se mílo na travníke tjá,
Kder cvetke poljublja nebeška solzá,
In ptičje se petje razlega glasno
Po gozdih, dobravah odméva lepó.

In zveženj razgáne — to zvesto sestró,
List vzame iz njega, poljúbi sladkó;
Solzami ga moči brídkóstno sré,
Zakáj bi ne tožil, prelival solzé?

„Roditelji dragi pod zemljo so vže,
Na svetu več nima ni brata, sestré.
Kam šel bo pod streho, ko ljubih več ní,
In v híši domačej se tújec glási!“

Ie. A.

Milica na izprehodu.

(Po J. Girardinu preložil Rad. Knaflič.)

Mati so vže zjutraj na vse zgodaj potegnili iz pečí pet velikih kolačev domačega kruha, ki je imel takó prijeten duh, da ga je bila polna vsa híša. Na jednom teh kolačev je ležal na vse strani napókan podpepelnik. To je dobra povitica, pečena v žarečem pepelu.

„To bode pač nekaj dobrega za Miličine zobé,“ rekó mati in se veselo nasméhnejo.

Jedva se je Milica probudila, vže je zavohala prijetno vonjavo, požirala jo je z vso sapo ter z rokama ploskajoč upila: „Jejmina, kakó to danes nekaj dobro diši!“